

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně:

TeleMak Group s.r.o., IČO: 24236713
sídlem Jaromírova 6, Praha 2
zastoupena daňovým poradcem ROWAN TAX s.r.o.
sídlem Na Pankráci 127, Praha 4

proti
žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2024, č. j. 30503/24/5300-22443-712892,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu a dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně brojí podanou žalobou proti shora uvedenému rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání do celkem 24 dodatečných platebních výměrů vydaných Finančním úřadem pro hl. m. Prahu vztahujícím se postupně k měsícům prosinec 2018 až listopad 2020. Dodatečnými platebními výměry byla žalobkyni v předmětných měsících doměřena daň z přidané hodnoty (DPH) včetně penále, a to z důvodu účasti žalobkyně na daňovém podvodu.

II.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně shledává napadené rozhodnutí v první řadě nepřezkoumatelným z důvodu nesrozumitelnosti. Dle žalobkyně si žalovaný odporuje, kdy místy uvádí, že se žalobkyně vědomě účastnila podvodu na DPH, jinde ale zase přistupuje ke kroku přijetí opatření proti účasti na daňovém podvodu v rámci vědomostního testu, což je ovšem dle žalobkyně vyhrazeno případům nevědomé účasti na daňovém podvodu. Tato nejasnost podle žalobkyně znemožňuje efektivní procesní obranu, neboť každá z těchto variant by vyžadovala odlišnou argumentaci a důkazní strategii. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2023, č. j. 8 Afs 201/2021-74, a ze dne 29. 11. 2023, č. j. 8 Afs 80/2021-186, dle kterých není důvodné, aby správce daně vyhodnocoval přijatá opatření daňového subjektu, je-li vědomě zapojen do podvodu na DPH.
3. Žalobkyně rovněž tvrdí, že nebyla součástí fiktivního řetězce zasaženého podvodem na DPH. Obchodovala s mobilními telefony, přičemž správce daně ani žalovaný neprokázali, že by právě v tomto obchodním řetězci došlo k daňovému úniku. Pokud k podvodu došlo, pak se měl týkat dřívějších či jiných obchodů dodavatelů žalobkyně, kteří byli zapojeni i do jiných obchodních vztahů. Podle názoru žalobkyně není možné přenášet odpovědnost za daňové pochybení jiných subjektů na i velmi vzdálené obchodní partnery, tj. na žalobkyni, pokud nebyla do těchto transakcí přímo ani nepřímo zapojena.
4. Žalobkyně dále zpochybňuje splnění tzv. vědomostního testu. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány neprokázaly, že mohla nebo měla vědět o existenci podvodu. Argumenty správce daně, jako jsou hotovostní platby, obchodování s firmami se sídlem na virtuálních adresách, absence písemných smluv, zahraniční původ statutárních orgánů jejich dodavatelů, či skutečnost, že se obchody s mobilními telefony uskutečňovaly pod hranicí 100 000 Kč rozhodné pro přenesení daňové povinnosti, považuje žalobkyně za irelevantní, případně diskriminační. Zdůrazňuje, že obchodovala standardním způsobem, v souladu s běžnou praxí v oboru, a že přijala přiměřená opatření k ověření svých obchodních partnerů.
5. Žalobkyně se konečně vymezuje proti způsobu provedení dokazování. Tvrdí, že klíčovým důkazem, z něhož správní orgány vycházely, bylo usnesení o zahájení trestního stíhání vydané Národní centrálou proti organizovanému zločinu, které čerpá z odposlechů. Tyto důkazy jsou podle žalobkyně v daňovém řízení nepřijatelné, neboť § 88 odst. 6 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, jejich použití v jiném než trestním řízení výslovně omezuje, což vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 29. 1. 2014, č. j. 2 Afs 45/2012-62; a ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 Afs 375/2019-46). Správní orgány se podle jejího názoru neopřely o vlastní důkazní činnost, ale převzaly závěry jiného orgánu, čímž zatížily řízení vadou nezákonnosti. Dle žalobkyně je rovněž nezákonné, že správce daně i žalovaný přičetli žalobkyni k tíži to, že někteří svědci využili svého práva nevypovídat dle § 96 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů.

6. Na základě výše uvedeného navrhl žalobkyně soudu zrušit napadené rozhodnutí, vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení a přiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a že žalobní námitky nejsou důvodné. K jednotlivým bodům žaloby se žalovaný vyjádřil podrobně a odkázal přitom na obsah zpráv o daňové kontrole, napadeného rozhodnutí a daňového spisu.
8. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně ve zprávě o daňové kontrole jednoznačně dospěl k závěru, že žalobkyně se podvodu na DPH účastnila nevědomě, resp. že o něm vědět měla a mohla. Přestože některé formulace ve zprávě mohou působit nejednoznačně, při posouzení celého dokumentu je zřejmé, že správce daně vyhodnotil účast žalobkyně jako nedbalostní. Žalovaný rovněž odmítl, že by použití výrazu „minimálně vědět měl a mohl“ zakládalo procesní nejistotu, a zdůraznil, že žalobkyně byla s tímto závěrem seznámena již v průběhu daňové kontroly. Odkaz žalobkyně na judikaturu ohledně nedůvodnosti vyhodnocení přijatých opatření považuje žalovaný za nepříhodný, protože v této věci vycházel pouze z nevědomé účasti na podvodu na DPH.
9. Ve vztahu k tvrzené absenci chybějící daně žalovaný uvedl, že v daném případě nešlo o dva oddělené obchodní řetězce, ale o jeden propojený celek, v němž byly fiktivními plněními snižovány daňové povinnosti z reálných obchodů s mobilními telefony. Dodavatelé žalobkyně si podle zjištění správce daně neoprávněně uplatňovali odpočty z fiktivních plnění, čímž došlo k narušení daňové neutrality. Žalovaný zdůraznil, že i když žalobkyně nebyla přímým účastníkem fiktivních transakcí, byla součástí řetězce, jehož prostřednictvím byl podvod realizován.
10. K námitce nenaplnění vědomostního testu žalovaný uvedl, že správce daně identifikoval řadu objektivních okolností, které ve svém souhrnu nasvědčují tomu, že žalobkyně mohla a měla vědět o své účasti na podvodu. Mezi tyto okolnosti patří například obchodování s rizikovými subjekty, platby v hotovosti, obcházení režimu přenesené daňové povinnosti, absence písemných smluv, komunikace přes jednu e-mailovou adresu a sídla dodavatelů na virtuálních adresách. Dle žalovaného rovněž měli dodavatelé prodávat žalobkyni mobilní telefony pod jejich vlastní nákupní cenou, což by ovšem bylo v rozporu s racionálním ekonomickým uvažováním. Žalovaný zdůraznil, že tyto okolnosti je třeba hodnotit komplexně, nikoli izolovaně.
11. Žalovaný se konečně neztotožnil s námitkou žalobkyně stran procesních vad předcházejícího daňového řízení. Správce daně i žalovaný sice využili usnesení o zahájení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

trestního stíhání, avšak nikoli jako jediný nebo klíčový důkaz. Usnesení bylo užito pouze podpůrně pro závěry správce daně i žalovaného, které byly založeny především na důkazech získaných vlastní činností správce daně, což vyplývá mimo jiné z toho, že žalovaný i správce daně dospěli oproti orgánům činným v trestním řízení k závěru o pouze nedbalostní účasti žalobkyně na podvodném jednání. Dle žalovaného je využití jednotlivých závěrů orgánů činných v trestním řízení v rámci daňového řízení přípustné na základě judikatury Nejvyššího správního soudu (konkrétně dle rozsudků ze dne 5. 8. 2020, č. j. 10 Afs 43/2020-35, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 6 Afs 2587/2017-31, či ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 105/2020-45). Dle rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 6 Afs 257/2017-31, je přípustné i využití úředního záznamu o podání vysvětlení jako důkazního prostředku. Žalovaný i správce daně nadto pracovali se skutkovými zjištěními obsaženými v předmětném usnesení o zahájení trestního stíhání, ke kterému bylo dospěno mimo jiné na základě odposlechů, ale nikoli s odposlechy samotnými, což žalovaný považuje za přípustné v kontextu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2024, č. j. 10 Af 38/2020-292.

12. Žalovaný rovněž nesouhlasil se závěrem žalobkyně, že jí žalovaný a správce daně přičetli k tíži odepření výpovědi ze strany některých svědků. Dle žalovaného tato okolnost nebyla nijak přičtena k tíži, pouze byla vyhodnocena v rámci vědomostního testu jako další prvek propojeného a nestandardního jednání dodavatelů, jelikož svědci obdobně odmítli vypovídat či se nedostavili ke svědecké výpovědi. To ovšem byl dle žalovaného pouze podpůrný argument k faktu, že uvedené společnosti byly personálně propojené skrze osoby jednatelů, což bylo zřejmé z obchodního rejstříku. Uvedená skutečnost proto byla využita pouze jako dílčí indicie podporující závěr správce daně o personální propojenosti dodavatelů.
13. Na základě výše uvedeného navrhl žalovaný soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl a nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
16. Žaloba není důvodná.
17. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudní judikatura považuje například případy, kdy odůvodnění rozhodnutí nedává smysl svědčící o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), dále pro rozpor výroku s odůvodněním

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS), pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, přičemž není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22). Soud pro úplnost uvádí, že „zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení jsou pak všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení vnímána jako jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33, „nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 35).“.

18. Ze shora uvedeného je patrné, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, i správce daně ve zprávách o daňové kontrole ze dne 2. 5. 2023, č. j. 771784/23/2601-60564-507002, a ze dne 9. 5. 2023, č. j. 840572/23/60564-507002 shodně provádějí vědomostní test, ve kterém ověřují, zda žalobkyně o podvodném jednání věděla, resp. vědět měla a mohla, a zda žalobkyně přijala opatření směřující k odhalení případného podvodného jednání na straně jejích dodavatelů. Z toho je zřejmé, že správce daně od počátku kalkuloval s nutností obou kroků vědomostního testu, tudíž si žalobkyně mohla na počátku zvolit procesní strategii vedoucí případně ke zpochybnění závěrů správce daně i žalovaného ohledně naplnění vědomostního testu. Argument žalobkyně by byl relevantní, pokud by správce daně či žalovaný po celou dobu daňového řízení počítali s jednou eventualitou (např. s vědomou účastí na podvodu), kterou by pak překvapivě na poslední chvíli opustili (např. ve prospěch nedbalostní účasti na podvodu). Tak tomu ovšem v této věci není, protože argumentační linie správce daně i žalovaného ohledně (ne)vědomé účasti žalobkyně na daňovém podvodu byla od počátku řízení totožná, na čemž nic nemění, že v napadeném rozhodnutí žalovaný místy v textu operuje s vědomostí na straně žalobkyně – vycházet je totiž třeba z celkového kontextu, nikoli z jednotlivostí. Žalovaný i správce daně nadto zvolili strategii, která vyžadovala více skutkového dokazování, než je prosté prokázání objektivně vědomé účasti žalobkyně na podvodném jednání, tudíž nelze uzavřít, že by žalobkyně měla jakkoli svázané ruce ohledně vhodné volby své procesní strategie. Napadené rozhodnutí tudíž netrpí žalobkyní namítanou vadou nepřezkoumatelnosti. Soud přitom u napadeného rozhodnutí neshledal jiný důvod nepřezkoumatelnosti, ke kterému by musel přihlídnout z moci úřední.
19. Dále soud podotýká, že žalobkyně se nevymezuje proti závěru o narušení neutrality daně ve fiktivním řetězci, pouze zpochybnuje svou účast ve fiktivním řetězci s poukazem, že případně jiné obchody činěné jejími dodavateli jí nemohou být kladeny k tíži.
20. Žalobkyně se ovšem mýlí v přesvědčení, že lze transakce v této věci od sebe odlišit na dva řetězce, jeden fiktivní stížený podvodem a druhý řádný s mobilními telefony. Dle zprávy o daňové kontrole vykazovala žalobkyně ve sledovaném období prosinec 2018 až listopad 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

ve svých příznáních k DPH v návaznosti na daňové odpočty daň v konečné výši vždy v nižších tisících Kč (nejvýše 9 880 Kč v listopadu 2020), to vše přitom za situace, kdy žalobkyně dodávala zboží zatížené standardní sazbou DPH ve výši nižších milionů Kč za každé zdaňovací období. Z jakýchkoli fiktivních obchodů učiněných dodavateli žalobkyně tudíž profitovala právě žalobkyně. Žalovaný přitom obecné fungování obchodního řetězce popsal na str. 14 až 16 napadeného rozhodnutí. Uvedené závěry žalovaného přitom postačují k přijetí závěru, že žalobkyně byla účastna řetězce stíženého daňovým podvodem, přestože se daňový únik nemusel týkat plnění přímo vykonaných žalobkyní, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Afs 324/2020-104.

21. Žalobkyně dále brojí proti splnění vědomostního testu, konkrétně zpochybňuje správcem daně i žalovaným přijaté závěry o objektivně podezřelých okolnostech obchodů žalobkyně s jejími dodavateli.
22. Správce daně i žalovaný konkrétně pracovali s následujícími podezřelými okolnostmi – obchodování s rizikovou komoditou (mobilní telefony), obcházení přenesení daňové povinnosti (*reverse charge*), sídla dodavatelů žalobkyně na virtuálních adresách, absence webových stránek, zastoupení osob s bydlištěm na Slovensku u dodavatelů, absence písemných smluv, hotovostní platby, a nákup komodity pod nákladovou cenou, za kterou dodavatelé komoditu sami nakoupili, nekontaktnost, personální propojenost obchodních korporací figurujících v obchodním řetězci.
23. Byť by jakákoliv z výše uvedených skutečností sama o sobě nemusela být podezřelá, ve své vzájemné souvislosti jsou uvedené okolnosti mimořádně podezřelé. Ústní smlouvy jsou nepraktické, jelikož v případě jakéhokoliv sporu je jen velice složité prokázat své právo, tudíž žalobkyně se takovým postupem vystavovala nedůvodně nebagatelnímu riziku. Obdobně jsou hotovostní platby ve vyšších objemech velice nepraktické, protože obě strany jsou nuceny operovat s hotovostí vyšší hodnoty, což může být rizikové samo o sobě, případně tím vzniká nutnost vložit hotovost na bankovní účet na pobočce, což je neobvyklé, vezmeme-li v úvahu dostupnost běžných bezhotovostních převodů finančních prostředků. Obchody se přitom nejevily jakkoliv výhodnými pro dodavatele žalobkyně. Úhrady byly jednak právě pod hranicí 100 000 Kč rozhodné pro vznik *reverse charge*, což pro ně znamenalo dodatečnou daňovou zátěž – byť si tuto zátěž mohli započítat, není ekonomicky racionální dobrovolně si vytvářet vyšší daňovou zátěž (být v administrativní rovině). Zcela ekonomicky nepochopitelné pak je, že dodávky žalobkyní objednaného zboží byly činěny pod jejich náklady, což se žalobkyně ani nesnažila vysvětlit. Nestandardně se též jeví míra propojenosti osob v dodavatelském řetězci (ve zprávách o daňové kontrole je k tomu uvedený přehled zapojení Š. R. a S. H. do většího množství zapojených obchodních korporací), nadto byla pro vícero osob v obchodním řetězci zpracovávána daňová příznání a kontrolní hlášení totožnou osobu I. S.
24. Závěr o podezřelosti okolností spojených s obchody žalobkyně či jejích dodavatelů proto byl oprávněný. Žalobkyně přitom nedokládá, že by přijala jakákoliv opatření proti účasti na daňovém podvodu, pouze namítá, že žádné podezřelé okolnosti, kterých by si měla být vědoma, nejsou v této věci dány. Tento závěr je ovšem nepodložený – žalobkyně obchodovala s rizikovou komoditou s nestandardními obchodními partnery za pro ně nápadně nevýhodných podmínek. Tyto okolnosti ve svém souhrnu indikují spáchání podvodu na DPH, o jehož existenci musela mít žalobkyně přinejmenším podezření, na které

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

ovšem nereagovala přijetím žádných opatření směřujících proti spáchání daňového podvodu, naopak z uvedeného podvodného jednání po celé sledované období dvou let profitovala.

25. Žalobkyně konečně namítá vadný postup správce daně i žalovaného, kteří měli své skutkové závěry opřít mimo jiné o provedené odposlechy telekomunikačního provozu. Tyto důkazy ovšem dle žalobkyně jsou nepřijatelné na základě § 88 odst. 6 trestního řádu.
26. Dle správního spisu bylo vzhledem k úředním záznamům ze dne 5. 11. 2021, č. j. 1332370/21/2601-60564-508236, a ze dne 28. 5. 2021, č. j. 913700/21/2601-60564-508236, správci daně policejním orgánem umožněno nahlédnutí do trestního spisu a dále byly správci daně poskytnuty zajištěné daňové a další účetní doklady společností, které se vztahovaly mimo jiné k osobě žalobkyně a jejích dodavatelů, a také záznamy e-mailové korespondence dotčených společností. Dle úředního záznamu ze dne 15. 9. 2022, č. j. 1214047/22/2601/60564-507002, byla dále správci daně poskytnuta kopie protokolu o provedení domovní prohlídky rodinného domu na adrese XXX, jehož vlastníkem je P. M., jednatel a jediný společník žalobkyně, protokol o vydání věci týkající se účetních dokladů a e-mailové komunikace žalobkyně a dalších společností, protokol o výsledku obviněného Š. R., úřední záznam o podání vysvětlení M. C. N., úřední záznam ve věci odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu e-mailové schránky czskvop.sro@email.cz a konečně úřední záznam ve věci odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu telefonní čísla užívaného pro komunikaci mezi I. S. a Š. R. a úřední záznam k vyhodnocení operativně pátrací činnosti Generálního ředitelství cel spočívající ve sledování e-mailových schránek mobilereton@seznam.cz, bazakonatrade.sro@post.cz a objednavkymobilnychtelefonu@seznam.cz, společně s čímž byly správci daně poskytnuty kopie této komunikace.
27. Z výše uvedeného je patrné, že správce daně i žalovaný vycházeli nejen z odposlechů, nýbrž i dalších materiálů z trestního spisu. Správce daně i žalovaný proto své skutkové závěry neopřeli pouze o úřední záznam zachycující části provedených odposlechů telefonních hovorů a komunikaci pomocí e-mailu, nýbrž o další materiály z trestního spisu, a zejména o další materiály, ke kterým dospěli vlastní vyhledávací činností (především z účetních dokladů, kontrolních hlášení atp.). Byť lze žalobkyni přisvědčit, že citované odposlechy telefonu a e-mailových schránek, nebyly v kontextu judikatury Nejvyššího správního soudu použitelné jako důkaz v řešeném daňovém řízení (mimo žalobkyní uvedené rozsudky srov. rozsudek ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 Afs 186/2018-45), žalovaný i správce daně své skutkové závěry neopřeli výlučně, a už vůbec ne dominantně, o tyto důkazní materiály – uvedené materiály pouze podporovaly závěry přijaté na základě dalších podkladů dokládajících naplnění vědomostního testu v případě žalobkyně. Žalovaný nepracoval s odposlechem telefonního čísla a z poznatků získaných odposlechem e-mailových schránek vycházel pouze u skutkového závěru, že žalobkyně komunikovala s vícero dodavateli pomocí e-mailové schránky mobilereton@seznam.cz. To je ovšem vysoce dílčí skutkový závěr. I kdyby se od něj odhlédlo, nemohly by být nijak zpochybněny správcem daně i žalovaným přijaté celkové skutkové závěry (tedy především závěr o účasti žalobkyně na podvodu na DPH).
28. Žalovaný ani správce daně nepostupovali vadně, pakliže užili odposlechy pouze jako vodítko u svých dílčích zjištění, ale své skutkové závěry opřeli o další důkazní prostředky. Těmi mohou být dle § 93 odst. 1 daňového řádu v zásadě jakékoliv materiály, u nichž to nezakazuje zákon. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom uznává obecnou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

využitelnost materiálů získaných v rámci trestního řízení jako důkazních prostředků v rámci řízení daňového (mimo žalovaným uvedenou judikaturu srov. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, a ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57). Na tomto základě proto lze využít bezpochyby i samotnou listinu usnesení o zahájení trestního stíhání. Tyto další materiály proto mohli správce daně i žalovaný bez dalšího použít jako důkazní prostředky a není přitom rozhodné, zda policejní orgán své skutkové závěry formuloval i na základě v daném řízení provedených odposlechů. Omezení dle § 88 odst. 6 trestního řádu se z důvodu ochrany soukromí osob vztahuje na odposlechy samotné či jejich přepisy, nikoli na skutkové závěry formulované orgány činnými v trestním řízení na základě těchto odposlechů. Argumentace žalobkyně by vedla k absurdnímu závěru, že byl-li by rozsudek trestního soudu ohledně spáchání daňového deliktu opřen mimo jiné o odposlechy, daňové orgány by nemohly z daného rozsudku vycházet, protože by byl „kontaminován“ provedenými odposlechy. Takto ovšem nelze vykládat § 88 odst. 6 trestního řádu, viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 1. 2024, č. j. 10 Af 38/2020-292. Postup žalovaného či správce daně při dokazování proto nevykazoval vady, které by mohly zapříčinit nezákonnost platebních výměrů či napadeného rozhodnutí.

29. Obdobně není relevantní námitka žalobkyně stran, že jí byl přičten k tíži fakt, že někteří svědci odepřeli výpověď v rámci daňového řízení dle § 96 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný ani správce daně tuto skutečnost nevyhodnotili jako fakt hovořící jakkoli ve prospěch či neprospěch žalobkyně, nýbrž uvedené vyhodnotili jako okolnost dokládající podezřelost obchodů. Uvedené přitom nijak není v rozporu se základními právy dotčených osob – pochopitelně nemá nikdo povinnost vypovídat v kontextu zásady *nemo tenetur se ipsum accusare*, ale státní orgány mohou tento fakt dále vyhodnotit, pokud odepření výpovědi zapadá do úvah státního orgánu opřených o řetězec dalších nepřímých důkazů. Obdobně by bylo absurdní, pokud by nemohli žalovaný či správce daně operovat s tím, že veškeré podezřelé obchody mezi dodavatelem žalobkyně probíhaly v hotovosti, protože hotovostní platba je zákonem povolena až do výše stanoveného limitu na základě § 4 odst. 1 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti a o změně zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Interpretace žalobkyně by vedla k tomu, že by v zásadě nebylo možné nijak odhalit jakoukoli činnost zastřenou zdánlivě legální činností. Nadto je třeba uvést, že analogicky k výše řešeným odposlechům žalovaný ani správce daně své skutkové závěry nepostavili pouze na základě skutečnosti, že určití svědci odepřeli podání výpovědi, nýbrž se jednalo pouze o podpurný argument pro závěry přijaté na základě dalších důkazních prostředků.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.